

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi w ramach odwołania następujące zarzuty:

1. Zarzut pierwszy: naruszenie art. 107 ust. 3 TFUE

Wyrok stanowi naruszenie art. 107 ust. 3 TFUE, ponieważ Sąd przy bezbłędnej pod względem prawnym ocenie zaskarżonej decyzji powinien był dojść do wniosku, że zaniechanie odrębnego zbadania, czy i w jakim zakresie przyznanie pomocy wywołałoby skutki w postaci zakłócenia konkurencji, stanowi naruszenie art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE.

Zaskarżony wyrok dokonuje błędnej oceny, w myśl której druga strona odwołania nie mogła ograniczyć swojej oceny do samego ustalenia szacowanych ex ante kosztów projektu w lokalizacji w regionie znajdującym się w niekorzystnej sytuacji oraz „przyjęcia” zakłócenia konkurencji w odniesieniu do każdej pomocy wykraczającej ponadto – przy całkowitym pominięciu konkretnej pozycji rynkowej wnoszącej odwołanie.

2. Zarzut drugi: naruszenie art. 288 TFUE, art. 3, art. 13 ust. 1 rozporządzenia w sprawie wyłączeń blokowych oraz zakazu dyskryminacji

Wyrok stanowi naruszenie art. 288 TFUE oraz art. 3 i art. 13 ust. 1 ogólnego rozporządzenia w sprawie wyłączeń blokowych, ponieważ Sąd przy bezbłędnej pod względem prawnym ocenie nie mógł przyznać drugiej stronie odwołania jakiegokolwiek nowego uprawnienia w zakresie badania pomocy oraz stwierdzenia jej niezgodności z w drodze decyzji, o ile pomoc ta została uznana już za zgodną z rynkiem wewnętrznym do wysokości wartości progowej zgodnie z art. 6 ust. 2 ogólnego rozporządzenia w sprawie wyłączeń blokowych na podstawie znajdującego się wyżej w hierarchii norm wtórnego prawa Unii.

Konsekwencją zaskarżonego wyroku jest ponadto to, że wnosząca odwołanie poprzez zakaz otrzymania pomocy powyżej kwoty 17 mln EUR do wysokości progu określonego w ogólnym rozporządzeniu w sprawie wyłączeń blokowych jest dyskryminowana w porównaniu z innymi konkurentami. Każdy bowiem konkurent – nawet podmiot o pozycji dominującej – miałby w porównywalnej sytuacji możliwość otrzymania pomocy na inwestycje w porównywalnej wysokości na podstawie Investitionszulagengesetz (ustawy o dopłatach inwestycyjnych) do wysokości progowej.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Centrale Raad van Beroep (Niderlandy) w dniu 4 grudnia 2017 r. – M. Çoban / Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen

(Sprawa C-677/17)

(2018/C 094/06)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Centrale Raad van Beroep

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca środek odwoławczy: Ç. Coban

Druga strona postępowania: Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen

Pytania prejudycjalne

Czy art. 6 ust. 1 decyzji 3/80⁽¹⁾ z uwzględnieniem art. 59 Protokołu dodatkowego należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie regulacji ustawowej państwa członkowskiego, takiej jak art. 4a ustawy [Toeslagenwet], na podstawie której dochodzi do cofnięcia przyznanego świadczenia dodatkowego po przeprowadzeniu się przez beneficjenta do Turcji, także wówczas, gdy beneficjent ten opuszcza terytorium państwa członkowskiego ze swojej własnej inicjatywy? Czy w takiej sytuacji znaczenie ma to, że w chwili wyjazdu zainteresowany nie ma już prawa pobytu na podstawie układu stowarzyszeniowego, ale ma za to zezwolenie na pobyt dla rezydentów długoterminowych UE? Czy w takiej sytuacji znaczenie ma okoliczność, że zgodnie z ustawodawstwem krajowym zainteresowany ma możliwość powrotu w ciągu jednego roku od momentu wyjazdu w celu odzyskania świadczenia dodatkowego i że możliwość taka utrzymuje się, dopóki posiada on zezwolenie na pobyt dla rezydentów długoterminowych UE?

⁽¹⁾ Decyzja Rady Stowarzyszeniowej 3/80 z dnia 19 września 1980 r. o stosowaniu systemów zabezpieczenia społecznego państw członkowskich Wspólnot Europejskich do pracowników tureckich i członków ich rodzin (Dz.U. 1983, C 110, s. 60).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van beroep te Antwerpen (Belgia) w dniu 4 grudnia 2017 r. – Vlaams Gewest reprezentowany przez rząd flamandzki w osobie flamandzkiego ministra budżetu, finansów i energetyki oraz Vlaams Gewest reprezentowany przez rząd flamandzki w osobie flamandzkiego ministra środowiska, przyrody i rolnictwa / Johannes Huijbrechts

(Sprawa C-679/17)

(2018/C 094/07)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hof van beroep te Antwerpen

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca apelację: Vlaams Gewest (region flamandzki) reprezentowany przez rząd flamandzki w osobie flamandzkiego ministra budżetu, finansów i energetyki oraz Vlaams Gewest reprezentowany przez rząd flamandzki w osobie flamandzkiego ministra środowiska, przyrody i rolnictwa

Druga strona postępowania: Johannes Huijbrechts

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy naruszenie swobody przepływu kapitału ustanowionej w art. 63 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej stanowi sytuacja, w której spadkobierca dziedziczący zarządzany w zrównoważony sposób obszar leśny położony za granicą nie może skorzystać ze zwolnienia z podatku od spadku na podstawie art. 55quater VI.W.Succ. (obecnie art. 2.7.6.0.3 VI.C.Fisc.), podczas gdy spadkobierca dziedziczący zarządzany w zrównoważony sposób obszar leśny położony w granicach odnośnego państwa korzysta ze zwolnienia z podatku od spadku na podstawie tego art. 55quater VI.W.Succ. (obecnie art. 2.7.6.0.3 VI.C.Fisc.)?
- 2) Czy interes flamandzkich obszarów leśnych w rozumieniu art. 55quater VI.W.Succ. (obecnie art. 2.7.6.0.3 VI.C.Fisc.) stanowi nadrzędny względ interesu ogólnego uzasadniający uregulowanie, zgodnie z którym zastosowanie zwolnienia z podatku od spadku jest ograniczone do zarządzanych w zrównoważony sposób obszarów leśnych położonych na terenie Flandrii?